

– Почти стигнахме училището! – възкликна София, като видя табелата отпред.

На нея имаше нарисован снежнобял единорог с дълга над главата, а изящният златен надпис обявяваше, че това е Академията за единорози. Стрелка сочеше към дълга алея, засенчена от дървета.

– Хайде да се състезаваме кой ще стигне пръв – провикна се Хари, седемгодишният брат на София.

След пет часа езда София изгаряше от нетърпение да види училището и с удоволствие би се спуснала в галоп, но вместо това тя се плъзна от рунтавия гръб на сивото си пони и го потупа с обич по врата.

АКАДЕМИЯ ЗА ЕДНОРОЗИ

– Съжалявам, Хари, но Детелинко е уморен. Няма да го карам да се състезава.

Детелинко, който беше стар и вече не можеше да тича бързо, с благодарност пхна нос в косата на София. Черните ѝ къдрици увиснаха като дълги мустаци от двете страни на муцуната му. София се изкиска, но усещаше тежест в стомаха си. Беше на десет, трепетно въодушевена, че вече е достатъчно голяма, за да учи в Академията за еднорози, и най-накрая ще получи свой еднорог. Но Детелинко наистина щеше да ѝ липсва!

– Какво има, скъпа? – попита майка ѝ, която яздеше редом с нея. Бижу, нейният еднорог, вече беше напълно пораснал и изглеждаше много елегантен до късокракия Детелинко. – В училището ще бъде прекрасно, но предполагам, че в момента се чувстваш малко странно. Не забравяй винаги да се държиш възпитано и моля те, мисли, преди да направиш нещо прибързано.

София се ухили.

– Сякаш бих постъпила иначе, мамо!

– Хъм – промърмори майка ѝ с недоверчиво вдигнати вежди.

После изражението ѝ се смекчи.

– Помни, че всички други момичета и момчета навярно ще бъдат притеснени също като теб. Но много скоро ще се сприятелите.

– Чувствам се малко нервна заради новите приятелства – призна София, – но повече се тревожа за Детелинко. – Погали го по шията. – Мислиш ли, че ще се справи без мен?

АКАДЕМИЯ ЗА ЕДНОРОЗИ

– Разбира се – отвърна майка ѝ. – Той оста-
рява и ще е доволен да води малко по-спокоен
живот. Двамата с Хари ще се постараем да по-
лучава достатъчно прегръдки и грижи. Не се
притеснявай за него, мисли единствено за спе-
циалния си единорог, за това да се сблизите и да
се научите да работите заедно, за да защитавате
нашия остров.

Сърцето на София се изпълни с гордост. Допа-
даше ѝ мисълта, че ще защитава Острова на едно-
розите, техния красив дом.

– Чудя се какъв ли ще е моят единорог и каква
ли магическа сила ще притежава. Надявам се да
може да лекува като Бижу.

Всеки единорог се раждаше с уникална магичес-
ка сила. Съществуваха най-различни магически
умения и младите единорози обикновено открива-
ха какво могат да правят през първата си година в
Академията.

Майката на София се наведе, за да махне черна
къдрица от очите на момичето.

